

Sygnatura akt VI GC 162/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2020r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, VI Wydział Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Łukasz Kozakiewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2020r. na posiedzeniu niejawnym1 sprawy

z powództwa (...) **SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ Spółki komandytowej we W.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę

I. powództwo oddała,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617,- zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 3.600,- zł (trzy tysiące sześćset złotych 00/100) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

UZASADNIENIE

Powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 26.429,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2019r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu podał, że jego roszczenie wynika z przepisu art. 299 k.s.h. Pozwany był członkiem zarządu Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wobec której powód posiada stwierdzoną tytułem wykonawczym wierzytelność. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko w/w spółce nie doprowadziło do zaspokojenia tej wierzytelności. Kwotę dochodzoną pozwem stanowi suma wierzytelności wobec Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o. stwierdzona tytułem wykonawczym obejmująca należność (11.785,20 zł), skapitalizowane odsetki (10.705,48 zł), koszty procesu (2.565,- zł), koszty uzyskania klauzuli wykonalności (187,- zł) oraz koszty postępowania egzekucyjnego (1.186,56 zł).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 26 maja 2020r. nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 26.429,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13 listopada 2019r. oraz kwotę 3.739,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Podniósł także, że nie został zawiadomiony o przelewie wierzytelności oraz nie wykazała jego dokonania co pozbawia powoda legitymacji czynnej. Dalej zarzucił, że powód nie wykazał przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki. Dodatkowo podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił.

Pozwany pełnił funkcję członka zarządu Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w okresie najdalej od dnia 7 marca 2008r. najdalej do dnia 30 czerwca 2011r.

Dowód: odpis z Rejestru Przedsiębiorców KRS – k. 18 – 20, wydruk obwieszczenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym – k. 21, 22.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 25 marca 2011r., sygn. akt VI GNc 521/11, Sądu Rejonowego w Wałbrzychu, nakazano Przedsiębiorstwo (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., aby zapłaciła na rzecz D. S. kwotę 11.785,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2010r. oraz kwotę 2.565,- zł tytułem kosztów procesu.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 27 lipca 2018r., sygn. akt VI GCo 76/18, w/w nakazowi zapłaty nadano klauzulę wykonalności na rzecz powoda – (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej we W..

Dowód: nakaz zapłaty sygn. akt VI GNc 521/11 – k. 12, postanowienie sygn. akt VI GCo 76/18 – k. 11.

W oparciu o w/w tytuł wykonawczy, na wniosek powoda, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu A. R., prowadził przeciwko Przedsiębiorstwo (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. postępowanie egzekucyjne sygn. akt KM 1351/18. Postępowanie egzekucyjne umorzono postanowieniem z dnia 10 czerwca 2019r. wobec stwierdzenia że z egzekucji nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Koszty egzekucyjne ustalono na 258,56 zł. Wierzycielowi przyznano koszty zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym w wysokości 900,- zł.

Dowód: postanowienia sygn. akt KM 1351/18 (x 3) – k. 13, 14, 15.

Pismem z dnia 30 października 2019r., wysłanym do poznawanego pcoztą, powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wynikającego z nakazu zapłaty sygn. akt VI GNc 521/11 – w łącznej wysokości 26.429,24 zł.

Dowód: pismo z dn. 30.10.2019r. z potwierdzeniem nadania – k. 16, 17.

Sąd zważył.

Z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 148¹ § 1 k.p.c., sprawę rozstrzygnięto na posiedzeniu niejawnym. Należy zaznaczyć, że zawarty w pozwie wniosek o przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda nie jest wnioskiem o przeprowadzenie rozprawy, o którym stanowi art. 148¹ § 3 k.p.c. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, sygn. akt VI ACa 772/08).

Stan faktyczny niniejszej sprawy ustalono na podstawie zaofiarowanych przez powoda wraz z pozwem dowodów z dokumentów prawdziwość i rzetelność których nie była kwestionowana.

Sąd pominął dowody z dokumentów załączonych do pisma procesowego powoda z dnia 21 lipca 2020r. uznając je za spóźnione. Zgodnie z art. 458⁵ § 1 i 4 k.p.c., powód jest obowiązany powołać wszystkie twierdzenia i dowody w pozwie [...], zaś twierdzenia i dowody powołane z naruszeniem tej zasady podlegają pominięciu, chyba że strona uprawdopodobni, że ich powołanie nie było możliwe albo że potrzeba ich powołania wynika później. W takim przypadku dalsze twierdzenia i dowody na ich poparcie powinny być powołane w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym ich powołanie stało się możliwe lub wynikała potrzeba ich powołania. Regulacja ta wprowadza system prekluzji ustawowej, która ma służyć koncentracji materiału dowodowego w postępowaniu gospodarczym. W konsekwencji, jeżeli powód nie przedstawi w pozwie wszystkich twierdzeń oraz dowodów na ich poparcie, nie będzie mógł ich powołać do końca postępowania, a twierdzenia i dowody zgłoszone z naruszeniem tej zasady sąd ma obowiązek pominąć (art. 458⁵ § 4 k.p.c.). Innymi słowy, spóźnione twierdzenia strony i dowody – jako sprokurowane – sąd pomija, a więc traktuje je, jakby nie zostały powołane (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2005r., sygn. akt I CK 410/04; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006r., sygn. akt IV CSK 123/05 – aktualne również w stanie prawnym obowiązującym od 7 listopada 2019r.). Skutkiem te dotyczą wszystkich spóźnionych twierdzeń i dowodów, bez względu na ich znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (**vide:** uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2004r., sygn. akt III CZP 115/03). Powyższe oznacza, że obowiązkiem powoda jest powołanie już w pozwie

wszystkich twierdzeń i dowodów w oparciu o które skonstruował dochodzone roszczenie. O ile zatem powód nie ma obowiązku antycypowania ewentualnych zarzutów pozwanego, o tyle zobligowaniu jest do przedstawienia wszystkich twierdzeń i popierających je dowodów, które służą wykazaniu przesłanek odpowiedzialności pozwanego. W realiach niniejszej sprawy oznacza to obowiązek zaferowania kompletu twierdzeń i dowodów potwierdzających zaistnienie przesłanek z art. 299 § 1 k.s.h. Powód, który w tym zakresie przejawiał szcątkową inicjatywę dowodową traci prawo do jej uzupełniania jedynie dlatego, że pozwany słusznie wytknął mu w tym niedostatki w tym zakresie. W tej sprawie, skoro rzeczą powoda było wykazanie przesłanki bezskuteczności egzekucji z majątku dłużnej spółki, winien on był przedstawić wszystkie posiadane na tę okoliczność dowody już wraz z pozwem. To że pozwany słusznie wytknął, iż przedstawione postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie stanowi dowodu na brak majątku po stronie dłużnej spółki, nie uprawniał powoda do powołania uzupełniających dowodów na okoliczność, którą należało wykazać już w pozwie.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o zobowiązanie powoda do przedstawienia akt postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko dłużnej spółce z wniosku D. S.. Reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika pozwany zapomniał najwyraźniej, że powód nie jest dysponentem tych akt. Pozwany mógłby żądać ich przedstawienia co najwyżej przez organ egzekucyjny – pod warunkiem wskazania tego organu i sygnatury akt, a i tak otwierałoby to drogę do złożenia wniosku o przeprowadzenie dowodu z konkretnych dokumentów znajdujących się w tych aktach. Z uwagi jednak na wskazany na wstępie mankament wniosku poznawanego, jego uwzględnienie było wykluczone (art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c.).

Na podstawie przeprowadzonych dowodów, Sąd ustalił istotne okoliczności sprawy obejmujące fakt pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W., istnienia wierzytelności powoda wobec dłużnej spółki, co potwierdzał tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty sygn. akt V GNc 521/11, oraz skutki prowadzonej przeciwko niej egzekucji, określone w postanowieniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu A. R. sygn. akt KM 1351/18. Poza sporem pozostawało, że wierzytelność ta istniała w czasie pełnienia przez pozwanego funkcji członka zarządu dłużnej spółki.

Wbrew zarzutom pozwanego, nie budziła wątpliwości legitymacja czynna powoda. Wynika ona bowiem z postanowienia Sądu Rejonowego w Wałbrzychu sygn. akt VI GCo 76/18, wydanego na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. W postępowaniu tym potwierdzono nabycie przez powoda wierzytelności stwierdzonej tytułem egzekucyjnym sygn. akt VI GNc 521/11 i w niniejszej sprawie Sąd oraz strony są orzeczeni tym związane po myśli art. 365 k.p.c. Nieprozumieniem natomiast było oczekiwanie przez pozwanego zawiadomienia go o dokonany przelew, gdyż nie będąc dłużnikiem przelewanej wierzytelności, nie jest on adresatem takiego zawiadomienia (art. 512 k.c.).

Zgodnie z art. 299 § 1 k.s.h., jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Przesłankami odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za jej zobowiązania jest zatem: po pierwsze – sprawowanie mandatu w czasie istnienia niewykonanego przez spółkę zobowiązania, a po wtóre – bezskuteczność dochodzenia jego zaspokojenia od samej spółki. Podkreślenia wymaga, że decydujące znaczenie ma tu samo istnienie zobowiązania w okresie pełnienia funkcji w zarządzie, a nie jego wymagalność lub tym bardziej moment stwierdzenia bezskuteczności jego egzekucji (**vide:** postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2019r., sygn. akt III CSK 8/19; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2006r., sygn. akt V CSK 39/06; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2003r., sygn. akt V CK 198/02; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010r., sygn. akt V CSK 248/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 2010r., sygn. akt I CSK 269/09; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2007r., sygn. akt II CSK 381/06). Przesłanka ta została spełniona w niniejszej sprawie. Wierzytelność powoda powstała w II połowie 2010r. (na co wskazuje data naliczenia odsetek w nakazie zapłaty sygn. akt VI GNc 521/11). Pozwany nie przeczył zaś twierdzeniom pozwu, że w czasie istnienia tej wierzytelności, pełnił funkcję członka zarządu Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Jest to zresztą okoliczność obiektywnie zgodna z rzeczywistym stanem rzeczy, gdyż pozwany pełnił funkcję członka zarządu dłużnej spółki – zgodnie z treścią obwieszczenia w Monitorze Sądowym i Gospodarczym (art. 15 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym – Dz.U.

z 2019 r. poz. 1500) – w okresie najdalej (mając na względzie że wpis w Rejestrze ma charakter deklaratoryjny a obwieszczenie następuje po powołaniu do pełnienia funkcji) od dnia 7 marca 2008r. najdalej (mając na względzie że wpis w Rejestrze ma charakter deklaratoryjny a obwieszczenie następuje po odwołaniu z funkcji) do dnia 30 czerwca 2011r. Dla powyższego, indyferentnym pozostawała data wymagalności wierzytelności powoda, jak i data, w jakiej pierwotny wierzyciel jak i powód zdecydował się na dochodzenie jej na drodze sądowej i uzyskał tytuł wykonawczy. Dla porządku należy dodać, że skoro wierzytelność ta została stwierdzona prawomocnym orzeczeniem sądu (art. 365 k.p.c.), sąd w sprawie o roszczenia z art. 299 §1 k.s.h., nie może badać, czy stwierdzone w nim zobowiązanie istnieje i w jakim rozmiarze (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007r., sygn. akt III CSK 227/06).

Odpowiedzialność w oparciu o powołany przepis art. 299 § 1 k.s.h. ma charakter subsydiarny i aktywuje się jedynie w sytuacji, gdy spółka nie jest w stanie samodzielnie wykonać swojego zobowiązania. W konsekwencji na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że próba uzyskania zaspokojenia od dłużnej spółki nie przyniosła rezultatu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008r., sygn. akt III CSK 12/08; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 czerwca 2011r., sygn. akt VI ACa 1441/10; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2011r., sygn. akt II CSK 451/10). Roszczenie z art. 299 § 1 k.s.h. stanowi ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to jest brak podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Z kolei bezskuteczność egzekucji może być przy tym dowodzona każdym środkiem dowodowym (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 sierpnia 2009r., sygn. akt I CSK 34/09). Wierzyciel nie ma bowiem obowiązku wszczynania egzekucji singularnej wobec dłużnej spółki w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że nie przyniesie ona rezultatu. Jakkolwiek przesłanka odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h. jest spełniona, gdy skuteczna egzekucja wobec spółki nie jest w ogóle możliwa, a nie gdy jest niemożliwa z jednego z kilku składnika majątku, to jednak wykazania tej okoliczności (bezskuteczności egzekucji do całego majątku spółki) nie może być rozumiane schematycznie. Nie ma przeto potrzeby kierowania egzekucji do tych składników majątku spółki, z których uzyskanie zaspokojenia jest w istniejących okolicznościach faktycznych nierealne (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2009r., sygn. akt V CSK 460/08). Niemniej rzeczą powoda jest wykazanie, że egzekucja z majątku dłużnej spółki jest faktycznie, a nie jedynie formalnie bezskuteczna. Oznacza to, że wierzyciel winien podjąć działania w celu uzyskania zaspokojenia od dłużnej spółki z dostępnych składników jej majątku. Natomiast na potrzeby dochodzenia roszczenia na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. winien on wykazać, że działania te były bezskuteczne – względnie iż z uwagi na sytuację majątkową dłużnika egzekucja nie przyniosłaby rezultatu. Rzeczą powoda jest bowiem wykazanie przesłanki z art. 299 § 1 k.s.h. (art. 6 k.c.). Z materiału dowodowego wynika, że w niniejszej sprawie powód wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnej spółce, które zostało umorzone z uwagi na stwierdzenie, że w jej wyniku nie uzyska się sumy wyższej od kosztów egzekucyjnych. Konstatacja ta, oparta na przepisie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. jest jednak pochodną zakresu egzekucji określonego we wniosku egzekucyjnym. Zgodnie z art. 799 § 1 k.p.c., wniosek o wszczęcie egzekucji lub żądanie przeprowadzenia egzekucji z urzędu umożliwia prowadzenie egzekucji według wszystkich dopuszczalnych sposobów, z wyjątkiem egzekucji z nieruchomości. Skierowanie egzekucji do nieruchomości dłużnika oraz składników jego majątku, do których przepisy o egzekucji z nieruchomości stosuje się odpowiednio, jest możliwe tylko na wniosek wierzyciela. Wierzyciel może wskazać wybrane przez siebie sposób albo sposoby egzekucji. Organ egzekucyjny stosuje sposób egzekucji najmniej uciążliwy dla dłużnika. O ile wniosek nie wskazujący żadnego sposobu egzekucji upoważnia do jej prowadzenia ze wszystkich składników majątku dłużnika poza nieruchomością (tu konieczne jest wyraźne żądanie wierzyciela), o tyle już wniosek wskazujący składnik majątku jest dla komornika względnie wiążący, mianowicie winien on skierować egzekucję do tego składnika chyba że ujawni inny majątek dłużnika z którego egzekucja będzie dla niego mniej uciążliwa (**vide:** A. Marciniak, Kodeks postępowania cywilnego. Tom IV. Komentarz. Art. 730–10951, Warszawa 2020). W niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie zakresu w jakim prowadzona była egzekucja – w odniesieniu do petitum wniosku egzekucyjnego. Nie można przy tym zakładać z góry, że wierzyciel nie określił sposobu egzekucji, limitując w ten sposób czynności organu egzekucyjnego, zwłaszcza że z treści uzasadnienia postawienia z dnia 10 czerwca 2019r. (k. 15) wynika, że egzekucja prowadzona była w granicach określonych wnioskiem wierzyciela. Jak wskazano wyżej, rzeczą wierzyciela było wykazanie przesłanki bezskuteczności egzekucji, co winien był uczynić już w pozwie. Z przedstawionego wraz z nim postanowienia z dnia 10 czerwca 2019r. nie wynika do jakiego majątku skierowano

egzekucję. Tym samym nie sposób określić czy jej wynik ujawniony w w/w postanowieniu jest różnoznaczy z brakiem możliwości uzyskania zaspokojenia z majątku dłużnej spółki. Podkreślenia zaś wymaga, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie zawsze oznacza faktyczną bezskuteczność egzekucji w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 grudnia 2016r., sygn. akt I ACa 2080/15). Istota przesłanki „bezskuteczności egzekucji” w rozumieniu przepisu art. 299 § 1 k.s.h. nie ogranicza się wyłącznie do wykazania negatywnego rezultatu zakończonego postępowania egzekucyjnego, ale polega także na wykazaniu, że stan majątkowy spółki nie pozwala na zaspokojenie jej wierzyciela (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 15 czerwca 2012r., sygn. akt I ACa 1098/11). Jedynie potwierdzone informacje o braku możliwości uzyskania zaspokojenia wierzytelności z majątku Spółki mogą stanowić podstawę do przyjęcia, że zastosowanie znajduje przepis art. 299 § 1 k.s.h. (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 listopada 2011r., sygn. akt I ACa 447/11). Rzeczą powoda było zatem wykazanie, że w niniejszej sprawie bezskuteczność egzekucji z majątku dłużnej spółki była obiektywna. Powód obowiązkowi temu nie zadośćuczynił, przedstawiając postanowienia z dnia 10 czerwca 2019r. jednocześnie, zdaniem Sądu, kwestionowanie wykazania przedmiotowej przesłanki w sprzeciwie od nakazu zapłaty, nie otwierało powodowi drogi do uzupełnienia materiału dowodowego. Nie było to bowiem związane z następczym zaistnieniem potrzeby powołania dowodu, a jedynie ze słusznym wytknięciem powodowi niedostatków dotychczasowej inicjatywy dowodowej (art. 458⁵ § 4 k.p.c.). Powód zresztą nie połączył się ani na te podstawę spóźnionego powołania dowodów ani też na niemożność ich wcześniejszego przedstawienia. Powód był uprawniony do powołania dalszych dowodów jedynie w sytuacji, gdyby powód pierwotnie wykazał do jakiego majątku skierował finalnie bezskuteczną egzekucję oraz że nie ujawniono innego majątku dłużnika. Wówczas istotnie, zarzut pozwanego nie mógłby opierać się na samym negowaniu dowodów oferowanych przez powoda i wiązać musiałby się z przedstawieniem dowodów na istnienie innego jeszcze majątku dłużnej spółki, pozwalającego na zaspokojenie dochodzonego roszczenia. Natomiast szcątkowa inicjatywa dowodowa powoda nie przenosiła na pozwanego ciężaru dowodu w powyższym zakresie. Rozkład ciężaru dowodu wymaga, aby w pierwszej kolejności powód wykazał zaistnienie faktów z których wywodzi roszczenia a następnie pozwany powołał dowody obalające taką inicjatywę powoda. Nie ma przy tym znaczenia, czy majątek dłużnej spółki faktycznie istnieje (choć zachodzi takie prawdopodobieństwo), gdyż rzeczą powoda było wykazanie, że mimo dołożenia należytej staranności, nie zdołał uzyskać zaspokojenia swojej wierzytelności od dłużnej spółki. Tymczasem brak jest przekonujących dowodów na tę okoliczność. Tym samym, w ocenie Sądu, nie doszło w niniejszej sprawie do wykazania przesłanki odpowiedzialności pozwanej jako członka zarządu Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. za jej zobowiązania, co dyskwalifikuje roszczenie powoda co do zasady. Jedynie bowiem wykazanie bezskutecznej egzekucji wobec dłużnej spółki, rozumianej jako obiektywny brak możliwości uzyskania zaspokojenia wierzytelności z jej majątku, uzasadnia przypisanie pozwanej odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.s.h.

Nie został również wykazany zarzut przedawnienia roszczenia. W tym zakresie ciężar wykazania tej okoliczności obciążał pozwanego, a zatem i tego że na skutek działań pierwotnego wierzyciela lub powoda nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Pozwany nie podjął w tym zakresie skutecznej inicjatywy dowodowej. Jak wskazano wyżej, żądanie zobowiązania powoda do przedstawienia akt egzekucyjnych było z założenia wadliwe, a zatem nie mogło doprowadzić do poczynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych. Niemniej należy wskazać, że roszczenia z art. 299 § 1 k.s.h. ulegają przedawnieniu sposób przewidziany w art. 442¹ § 1 k.c., a zatem z upływem trzech lat od momentu dowiedzenia się przez wierzyciela o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2010r., sygn. akt V CSK 30/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 kwietnia 2014r., sygn. akt I ACa 1587/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2013r., sygn. akt VI ACa 1193/12). W tego rodzaju sprawach, moment ten należy utożsamiać z chwilą powzięcia przez wierzyciela wiadomości o bezskuteczności egzekucji wobec dłużnej spółki, co w praktyce zwykle oznacza zapoznanie się z treścią postanowienia o umorzeniu egzekucji z powodu jej bezskuteczności o ile z treści tego postanowienia wynika brak majątku spółki. Wtedy właśnie wierzyciel dowiadyuje się o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia (**vide:** wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2014r., sygn. akt I ACa 1443/13). W niniejszej sprawie, postanowienie takie wydano w dniu 10 czerwca 2010r. (w sprawie sygn. akt KM 1351/18). Do dnia wniesienia

pozwu (18 marca 2020r.) nie upłynął zatem trzyletni okres konieczny dla przedawnienia roszczenia. Sąd mógł przy tym oceniać podniesiony zarzut jedynie w oparciu o stan faktyczny ustalony na podstawie przeprowadzonych dowodów.

Pozwany w obronie przed żądaniem pozwu, nie powoływała się na żadną z przesłanek ekskulpacyjnych z art. 299 § 2 k.s.h., co zwolniło Sąd z obowiązku oceny ich ewentualnego występowania. Jedynie dla porządku należy wskazać, że w myśl art. 299 § 2 k.s.h. członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności za zobowiązania spółki, jeżeli wykaże, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym samym czasie wydano postanowienie o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo o zatwierdzeniu układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło nie z jego winy, albo że pomimo niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewydania postanowienia o otwarciu postępowania restrukturyzacyjnego albo niezatwierdzenia układu w postępowaniu w przedmiocie zatwierdzenia układu wierzyciel nie poniósł szkody. Zarówno podniesienie zarzutów z art. 299 § 2 k.s.h. jak i ich dowodzenie leży po stronie pozwanego członka zarządu (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013r., sygn. akt III CSK 321/12). Przepis art. 299 k.s.h. przewiduje bowiem domniemanie winy członka zarządu w doprowadzeniu do braku możliwości uzyskania przez wierzyciela zaspokojenia. W niniejszej sprawie pozwany nie powołał się na żadną z przewidzianych w w/w przepisie przesłanek ekskulpacyjnych. Pozwany, chcąc wywodzić z nich jakiegokolwiek skutki prawne, winien był uprzednio wykazać, że miały one miejsce.

Z tych przyczyn orzeczono jak w pkt I wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało oddalone w całości, co uzasadniało uznanie pozwanego za wygrywającego spór w całości, w następstwie czego przysługiwał mu zwrot wszystkich poniesionych w związku z udziałem w sprawie kosztów. Zamykały się one kwotą 3.617,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600,- zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie – Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz opłatę skarbową uiszczoną od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt II wyroku.

/SSR Łukasz Kozakiewicz/

1 art. 148¹ § 1 k.p.c.